

0/38

ABRIL
1870

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ:
Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA, pessetas 1'50.—EXTRANGER, 2'50.

El segon Gurugú

La divisió democràtica, disposantse al atach de la montanya ministerial.

Aquest número ha passat per la censura gubernativa.

LA SENMANA

BENEHIT sigui Aláh, Senyor dels moros, y alabat sigui Déu, Aláh dels cristians!

Enumeremlas rápida y concretament, que 'l temps es curt y tenen las tals novetats prou importancia...

Segona novetat: Pel día 15 d' aquest mes quedan convocadas las Cortes de la nació espanyola.

Quarta y darrera novetat, que, afortunadament, no té res que veure ab la Gaceta.

Nador, Seluán ab la seva tan remenada alcassaba, Beniscar, las montanyas de las minas, el famós Gurugú, conquistat a las set del matí del día 29 de Setembre...

Lo trist es que després d' aquesta guerra dels camps vindrà la guerra parlamentaria, si bé incruenta, no per xó menos empipadora.

Per qué ocultarho?.. Las declaracions de 'n Melquíades Alvarez, de 'n Canalejas, de 'n López Domínguez, de 'n Pérez Galdós, de 'n Weyler, y, sobre tot, la formal (?) promesa de que 's va depurar responsabilidades y a definir actitudes ens dona molt mala espina...

MANS A LA FEYNA

NS plau que 'l Govern hagi convocat las eleccions provincials pera el día 24 del present mes; aixó ens obligará a treure la son de las orellas y així sortirem d' aquest entontiment ridícol que 'ns té inmovilitats.

Hem de reanimar a 'l' ensopit esperit liberal de Catalunya, deslligantlo per complert d' aquell altre mena d' esperit liberal que pretenen representar las estúpidas patums del fracassat bloch y els desacreditats diaris del trust.

Las properas eleccions provincials tenen, especialment a la nostra provincia de Barcelona, un interés extraordinari; significan la completa desaparició de 'l' element caciquista y la definitiva preponderancia dels elements republicans.

En Lluís de Zulueta, en Marquina y tots els demés que s' ocupan de una manera enlayrada y generosa de la cultura popular, perque veuen en ella 'l' únich camí pera la regeneració de nostra Espanya, confían en 'l' acció dels Ajuntaments y de las Diputacions pero fer obra positiva.

Tenim el dever de defensarnos y de defensar la educació de nostres fills. No volém entregarlos a las mans d' homes desesperats que no saben ensenyar altra cosa que odís, però tampoch volém confiarlos a quins pretenen castralshi la voluntat y sometreis a dogmas enervadors.

Si volém, donchs, aturar a temps 'l' actual reculada que sofreix la causa del progrés a Catalunya, es precis redressarnos y aprofitar la lluyta a que 'l' Govern ens convida, unintnos estretament tots els elements d' esquerra que sigan liberals de debó, tota la gent de seny que sápigra obrar sense atabalaments y sense cobardias, totas las forsas sanas y vigorosas qu' estiman a Catalunya y anyoran la ve-

ritable Llibertat. Si prescindint d' antichs agravis y petitas diferencias sabém unificar la nostra acció, a pesar de tots els pesars, obtindrém una victoria y ni las suspensions de garantias ni las desatentadas repressions gubernativas podrán impedir que la Diputació Provincial pugua convertirse en un baluart poderós desde 'ahont pugui defensarse eficazment la causa de la Llibertat del poble y la no menys important de la cultura catalana.

JEPH DE JESPU

Article purament personal

PER excepció, jo suplico als méus amics i companys de Catalunya que'm permetin escriure aquest article sota la méua exclusiva i personal responsabilitat, am tota independencia de 'l' estimat periódic qui tan benévolemment acull les méues divagacions de cada dissabte.

Com ho diré? Precisament perqué jo, a l' hora de la llei de jurisdiccions, vaig votar entusiásticament per la solidaritat, per 'l' unió anti-tirànica, ho faig avui per 'l' análoga solidaritat qu' el moment imposa.

FOLLETÓ N.º 4

Biblioteca Obrera

PARLANT DE GEOGRAFIA

(Acabament)

Els pobles més avensats y treballadors al establir-se en territoris més selváticos, més primitius, hi guanyarian, com també hi guanyarian els pobles més atrassats y ganduls al ocupar las provincias mundials ja sublimadas pel Progrés.

Els primers, tenint de lluytar dintre nous climas y aspectes naturals, activarian totas las ciencias; no s' admirarian en la victoria ó en 'l' abundancia, qu' es el gèrmen de tota corrupció y atras; y el Progrés fora, ¿quí ho dubta?, més profund y seguit.

Quan 'l' home arriba al punt d' aixecar estatuas, grans edificis,—es a dir, quan eterna la pedra, el mármol, el ferro, el bronzo, la manifestació dels seus éxits,—el fruit, qu' es lo interessant, ja está recullit; cal que busqui nous triomfs, novas cullitas y que deixi 'l' estatuas per marcar son camí d' avens.

Així se farà respectar, eternament, els drets adquirits, y adquirirá nous drets per aná avansant. ¿Necessita éll, 'l' estatuas? No; 'l' estatuas s' aixeca perque éll, no 'l' estatuas, sigui admirat pels demés.

Y aixis els pobles ganduls, els pobles atrassats, avansarian. Las ciutats que son fillas del Progrés, son també estatuas; son 'l' estatuas d' una ciutadania treballadora y conscient.

Peró aquesta ciutadania conscient y treballadora, com més temps perdi mirant la seva estatuas, més trigará a fersen un altre de monument de la seva grandesa, y aixis s' engandulirá, s' aviciará, com va fer Atenas, com va fer Roma.

Els grechs, els admirables grechs, ¿hónt son? ¿Ah, que 's van corrompre mirant la propia grandesa!... ¿Ah, que si haguessin volgut estatuarse en totas las cinch parts del món, encare serían aquells grechs!...

Y aixó, res més qu' aixó, va destruir totas las grans civilisacions antigas.

Las grans civilisacions antigas mereixen perdó. Forsosament tenían de ser estatuas, no hi havia médis de traslació, perque 's desconeixia la veu del Univers, qu' ens diu que la vida,—'l' eterna vida,—es nómada.

El sistema solar se dirigeix cap a la llunya constelació d' Hércules, que 'l' moviment li es la vida! Si fer camí es la ley universal, fins que no ha guém recorregut tot 'l' espay del nostre terrenal univers, d' un modo homerich-sistemático, no haurém pas complert la ley.

Heus aquí el dret qu' havém de pretenir y fernos respectar.

Parlem del excés de població. ¿L' excés de població no es més qu' un vici. Es el peccat del estacionament. ¿Com us ho tinch de dir? Una mena de putrefacció.

Els rius no fermentan pas, ni crián de bon tros com las bassas y els estanys.

Corrent, corrent, escarban un xich la terra, aixó es, fan un xaragall: 'l' aygua s' hi atura.

L' aygua porta gèrmens de vida; porta els sers.

Els sers, els elements vitals, se combinan, brolla 'l' existencia, y el xaragall se trasforma en nucli de vivents...

Peró 'l' riu, corrent corrent, així com ha deixat en aquell punt la vida, corrent corrent, també se 'l' emporta d' allí; cal reconeixe, donchs, qu' el riu, cumeleix la vida de traslació, de moviment universal; es nómada. Del compliment d' aquesta ley trascendental, en neix el gran bé que reportan els rius.

Corrent corrent, els gèrmens s' enforteixen, fan accopi de vida orgánica; corrent corrent, el riu forma un altre xaragall y així se multiplica la vida, no sols en un punt del riu, sinó de cap a cap del seu tránsit, de la seva ruta, y la vida es armónica y abundant perque está extesa y no 's corromp.

La bassa ó 'l' estany, faltant la corrent, sent estacionaris, els sers no 's mouhen d' allí, y així tenim que crián y s' aumentan infinitament. Tot excés es vici; tot vici, descomposició, y es clar que, per mantenirse, sent tanta, destruheixin tots els gèrmens vitals del aygua y 'l' aygua 's corromp mancada de moviment, y tots els sers, allí encañhats, enmalalteixen, se fan nosa els uns als altres, el més enviejós governa y el llach, la bassa, 'l' estany empesta; lloch de vida, es contrari a la vida!

L' exemple, es clar.

Bruts per bruts, busquem dugas familias de gitanos. Una d' estacionaria, y una altra de nómada.

La de ciutat, establerta al Ninot, al Poble Sec, a la Fransa Xica, al barri de Pekin, compta, pel cap baix, una dotzena y mitja de mocosos, qu' estropellats y plens de pols, desempedran el carrer, s' apedregan y esbotzan els fanals, si es que hi queda algún vidre.

¿Qu' es aixó exagerat?!

Jo vaig coneixe una socia d' aquestas, una gitana autèntica de la Fransa Xica, que venia sarrell, y era mare de vintinch xurrimuris. Onze s' havían mort d' escarlatina ó garrotillo y els demés,—quatre esquila gossos, dos a la presó, tres mossas marxantas, desde 'ls mitxóns y samarretas a la bona ventura y una que feya de model com el seu germá,—qué se jo, catorze de vius!...

Mentres que la familia nómada; millor dit, qualse-

vol de las caravanas establertas momentaniament sota 'l' pont de Besós ó entre las runas del Convent dels Gossos, que fan treballar mícos ó diables voltant el món, que fabrican ollas d' arám, cistells ó lo que sigui, tot fent camí, son compostas de varis pares, els hi veyém vuyt ó nou canallas, tot lo més, fortes, robustas.

Moral de tot aixó: Ser nómadas s' imposa, ja que obtenint 'l' humanitat en cada nucli,—avuy nacions,—lo que podríam dir el punt algit de la vida moral y material, recomenaria vida nova en altres punts de la Terra, seleccionant així, ja que suprimint tot treball d' inútil producció, son Progrés seria més perfecte, no hi hauria sobrants d' energia; foran respectats els seus drets devinguts únichs y universals y 'ls excessos de població desapareixerían, com també desapareixería tota corrupció social.

JUNO, CERES, VESTA, ASTREA, PALAS. Ja hem dit que son considerats pels astrònoms com a fragments d' un gran planeta que va reventarse en 'l' Espay.

¿Quí diu que desfont els Estats y 'l' Home siguent lliure no podría haverhi armonía al món?

Aquestas cinch petits planetas, avants ne formavan un de sol: estavan lligats, units, y ara tenen vida propia, propi moviment, y així passaria també ab els individus que componen els diferents estats de la Terra.

Cal, no obstant pera lograrho que cada individuo sigui rich, moral y materialment parlant, pera obtindre vida propia.

JÚPITER, com Venus enlluherna. Venus reyna en el cos, en la sanch, en els nervis. Júpiter, governa en 'l' esperit; es el Déu mitològich y el més gran de tots els planetas. Així també la Religió,—entenguis totas las religions plegadas, ja que totas son complement de totas,—es 'l' idea més gran y més forte, per no dir indestructible, del món.

Els lliure-pensadors, pensárem destruir la Religió, ¿traball en val! n' havém fet un altra: la religió del lliure-pensament, que no está mancada d' apóstols, de sacerdots, de fills d' un cel, en fi, superior a la nostra vida animal.

L' Home somia, 'l' Home té un cervell y un cor, capassos de forjar maravellas espirituals, intangibles. L' Home més perfecte, més enginyós, més sabi, que pugui neixre en el pervindre, somiará també maravellas que no podrá fer palpables, encarnar, realisar en el món.

Veus aquí, donchs, com la Religió,—per ley natural, eterna, irrefutable,—també té dret a equilibri dintre 'l' sistema social, com el planeta Júpiter el té dintre 'l' sistema social.

Ser irreligiosos, es un esforç en vá. Tothom porta la seva religió, fondo, ben fondo, a dintre seu.

¿Ah, però la Religió no es una cosa inmóvil!... ¿No es el passat!... ¿No es el present!... ¿No es el pervindre!... Passa justament lo que passa parlant de Déu.

¿Déu existeix? Sí y nó.

Nó, si se 'l' busca un senyor més ó menos concient y sempre bárbre, que fá y deixa fer per divertirse picant els dits dels que s' equivocan, que té la torra al cel y 'l' escalfa-pexas al infern.

Y sí, si se 'l' busca infinit, sense cara, ni ulls, ni orellas, definidas; si se 'l' busca en tot. Tu, jo, aixó, alló, tot, es Déu.

Els indis van fer molt bé de retratar a Déu, fent un triángul.

Peró 's varen equivocar al donar nom a las tres-una, líneas del triángul.

Lo mateix dihém de totas las religions,—gayre bé totas, comensant per la católica, tenen trinitat—parlant de Déu.

Peró, ¿la Santíssima Trinitat existeix? La Santíssima, nó. L' inevitable, sí.

Fem un esbos fonamental teològich de veritable religió.

—¿Quí criá al home?

—Tor, causa y efecte de tot.

—¿Per quón fi 'l' home es creat?

—L' home sent el Bé y el Mal; cal que fassi el Bé perque el Bé es 'l' Equilibri.

—Si el Mal entra també en 'l' Univers, ¿el Mal no es Equilibri?

—Es la disgregació inevitable del Equilibri.

—¿Aixis el Mal es el Bé disgregat?

—Sí, Cal, donchs, no aviciat el Bé,—no abusar de tot lo qu' ens agrada—per no donar un excés de vida al Mal.

—Tor, ¿es inevitable?

—Sí, perque, es passat, present y pervindre.

—Aquesta trinitat, ¿pot desferse?

—No, perque sense 'l' passat no hi hauría el present y sense 'l' present y el passat no fora possible el pervindre.

Veus aquí, donchs, un extracte ó compendi de la Religió, mare de tot equilibri: Júpiter armónich, Júpiter triomfant!

SATURN. ¿Heu vist a Saturn? Es pàlit, macilent, ens fa pensar en la mort...

Y es, també un equilibri pensar en la mort...

Fa riure sanament per tenirla més lluny mentres som joves...

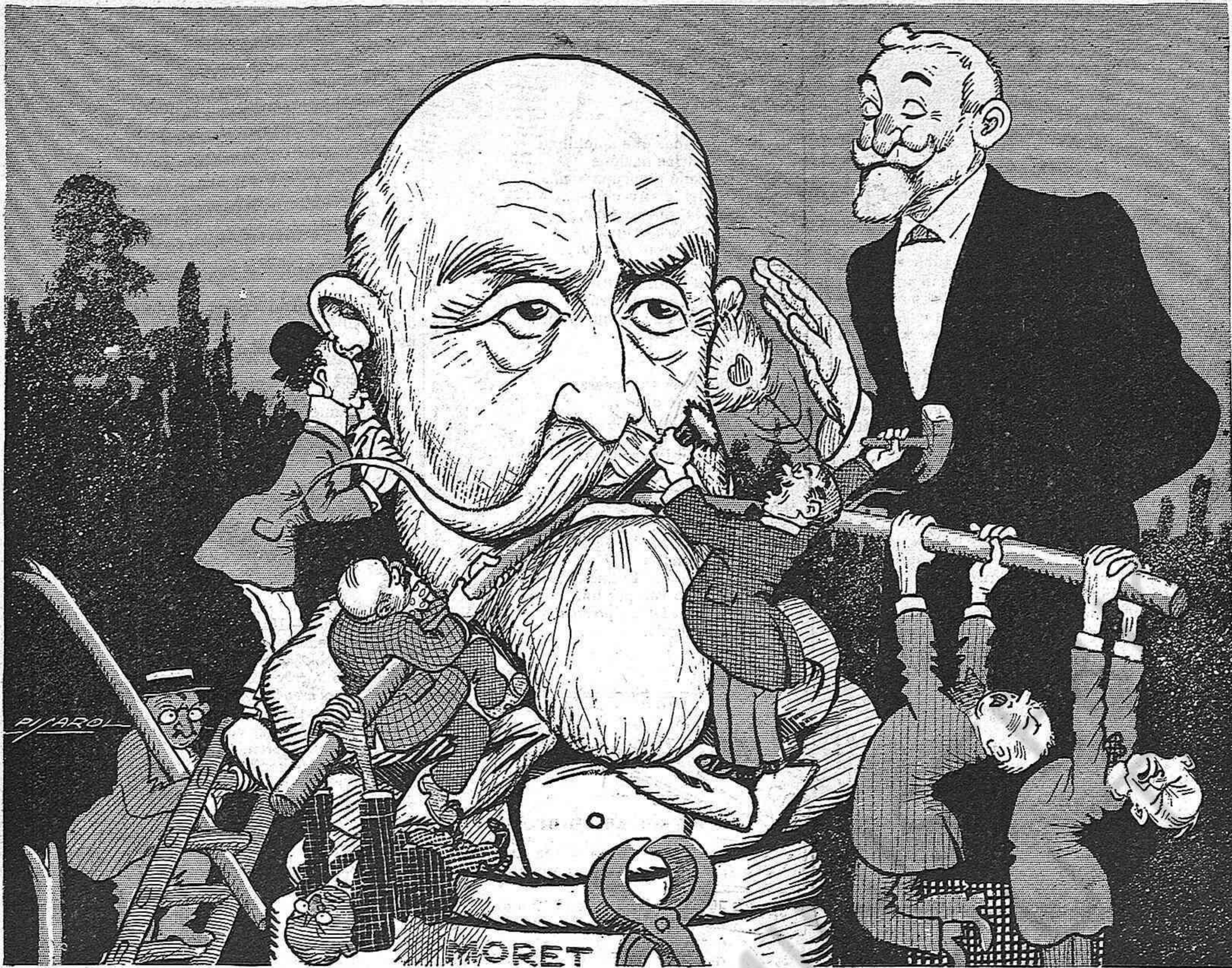
Y quan som vells, forsa vells, quan no hi veyém apenas, quan tenim fret a sota els raigs del sol, quan las camas ens tremolan, quan las mans son balbas, quan 'l' inteligéncia 's mor, quan el cor se 'ns cansa, quan els sentits s' aclucan, quan som tan vells, tan vells, pensar en la mort, es comparable al pelegrí que ha caminat moltíssim que té 'ls peus llagats y pensa ab un llit ben tou, al mitj d' un quarto ben fosch y quiet...

URAN. Mirensel; es blau, molt blau, y es lluny, molt lluny: es el dalit, es 'l' esperansa!

ESPATÈCH

Temps perdut

DON ANTON:—No s' escarrassin, senyors, que lo qu' es la boca no l' obrirà. Ell y jo ja hem quedat així.

Cinematógrafo polítich
(Película sensacional)

EL DUCH DE GUISA

fan para guanyarse las simpatías de Deu Nostre Senyor, á fi de que á l' hora de la mort els aculli al cel, vulguin avenar els aconteixements y també intentin conquerir-lo com faria qualsevol profeta!

Es clar que ha d' anar bé y ha de remontar més depressa que 'ls altres un aeroplá inventat per un pare jesuít.

Ha d' anar més bé, porque Sant Ignasi l' ampara. Y ha de pujar més depressa, porque ja té feta la meytat del camí y allá dalt l' esperan ab els brassos oberts y entonan cántichs els àngels.

De totes maneres, bó será que pera més seguretat, avans d' empendre 'l vol, el pare Ascunce s' asseguri de que no hi ha olvidat cap detall. En alló de *Fiate de la Virgen...* ja no hi creu ningú al sigle xx.

Es sabut que á *La Veu* no pot sentirse parlar de Fransa. No hi fa res que á algú d' aquella casa la boca se li fassi aygua á l' assaborir el regust d' una fruyta francesa; la qüestió es que políticament no 'n volen saber res y que si algú l' anomena, tothom se li tira sobre.

Ara, ab motiu de la catástrofe del dirigible *République*, van rebre 'l primer telégrama en aquests termes:

«París, tants, á tal hora.—*République* ha reventat sense que 's pugui pensar en restauració de cap mena.»

Quina alegría, companys! Alló era un banquet de la Victoria que deixava petit al primer! Xampany, fiambres de ca'n Martignole y francesas del carrer d' Escudillers, tot cap allí!

Més l' encant va durar poch. Un segon telégrama aclaría la nova y portava desconsol á n' aquells rostres vermells.

Y ara ningú vol pagar el gasto.—Que 'l pagui M. Briand!—cridan.

Un célebre religió s' estava morint, quan rebé la visita de dos jesuítas.

—Maniféstili—varen dir al criat—que hi ha dos companys de Jesús que desitjarian véurel.

El criat va trasmetre 'l recado al moribond y aquest va respondre:

—Pregúntalshi, avans, quina mena de companys de Jesús són: si son dels que li feren companyia á l' Estable, quan va neixer, ó á la creu, quan va morir...

Un célebre religió s' estava morint, quan rebé la visita de dos jesuítas.

—Maniféstili—varen dir al criat—que hi ha dos companys de Jesús que desitjarian véurel.

El criat va trasmetre 'l recado al moribond y aquest va respondre:

—Pregúntalshi, avans, quina mena de companys de Jesús són: si son dels que li feren companyia á l' Estable, quan va neixer, ó á la creu, quan va morir...

Un célebre religió s' estava morint, quan rebé la visita de dos jesuítas.

—Maniféstili—varen dir al criat—que hi ha dos companys de Jesús que desitjarian véurel.

El criat va trasmetre 'l recado al moribond y aquest va respondre:

—Pregúntalshi, avans, quina mena de companys de Jesús són: si son dels que li feren companyia á l' Estable, quan va neixer, ó á la creu, quan va morir...

Un célebre religió s' estava morint, quan rebé la visita de dos jesuítas.

—Maniféstili—varen dir al criat—que hi ha dos companys de Jesús que desitjarian véurel.

El criat va trasmetre 'l recado al moribond y aquest va respondre:

—Pregúntalshi, avans, quina mena de companys de Jesús són: si son dels que li feren companyia á l' Estable, quan va neixer, ó á la creu, quan va morir...

Un célebre religió s' estava morint, quan rebé la visita de dos jesuítas.

—Maniféstili—varen dir al criat—que hi ha dos companys de Jesús que desitjarian véurel.

El criat va trasmetre 'l recado al moribond y aquest va respondre:

—Pregúntalshi, avans, quina mena de companys de Jesús són: si son dels que li feren companyia á l' Estable, quan va neixer, ó á la creu, quan va morir...

Un célebre religió s' estava morint, quan rebé la visita de dos jesuítas.

—Maniféstili—varen dir al criat—que hi ha dos companys de Jesús que desitjarian véurel.

El criat va trasmetre 'l recado al moribond y aquest va respondre:

—Pregúntalshi, avans, quina mena de companys de Jesús són: si son dels que li feren companyia á l' Estable, quan va neixer, ó á la creu, quan va morir...

Un célebre religió s' estava morint, quan rebé la visita de dos jesuítas.

—Maniféstili—varen dir al criat—que hi ha dos companys de Jesús que desitjarian véurel.

El criat va trasmetre 'l recado al moribond y aquest va respondre:

—Pregúntalshi, avans, quina mena de companys de Jesús són: si son dels que li feren companyia á l' Estable, quan va neixer, ó á la creu, quan va morir...

Un célebre religió s' estava morint, quan rebé la visita de dos jesuítas.

—Maniféstili—varen dir al criat—que hi ha dos companys de Jesús que desitjarian véurel.

El criat va trasmetre 'l recado al moribond y aquest va respondre:

—Pregúntalshi, avans, quina mena de companys de Jesús són: si son dels que li feren companyia á l' Estable, quan va neixer, ó á la creu, quan va morir...

Un célebre religió s' estava morint, quan rebé la visita de dos jesuítas.

—Maniféstili—varen dir al criat—que hi ha dos companys de Jesús que desitjarian véurel.

El criat va trasmetre 'l recado al moribond y aquest va respondre:

—Pregúntalshi, avans, quina mena de companys de Jesús són: si son dels que li feren companyia á l' Estable, quan va neixer, ó á la creu, quan va morir...

Un célebre religió s' estava morint, quan rebé la visita de dos jesuítas.

—Maniféstili—varen dir al criat—que hi ha dos companys de Jesús que desitjarian véurel.

El criat va trasmetre 'l recado al moribond y aquest va respondre:

—Pregúntalshi, avans, quina mena de companys de Jesús són: si son dels que li feren companyia á l' Estable, quan va neixer, ó á la creu, quan va morir...

Un célebre religió s' estava morint, quan rebé la visita de dos jesuítas.

—Maniféstili—varen dir al criat—que hi ha dos companys de Jesús que desitjarian véurel.

El criat va trasmetre 'l recado al moribond y aquest va respondre:

—Pregúntalshi, avans, quina mena de companys de Jesús són: si son dels que li feren companyia á l' Estable, quan va neixer, ó á la creu, quan va morir...

Un célebre religió s' estava morint, quan rebé la visita de dos jesuítas.

—Maniféstili—varen dir al criat—que hi ha dos companys de Jesús que desitjarian véurel.

El criat va trasmetre 'l recado al moribond y aquest va respondre:

—Pregúntalshi, avans, quina mena de companys de Jesús són: si son dels que li feren companyia á l' Estable, quan va neixer, ó á la creu, quan va morir...

Un célebre religió s' estava morint, quan rebé la visita de dos jesuítas.

—Maniféstili—varen dir al criat—que hi ha dos companys de Jesús que desitjarian véurel.

El criat va trasmetre 'l recado al moribond y aquest va respondre:

—Pregúntalshi, avans, quina mena de companys de Jesús són: si son dels que li feren companyia á l' Estable, quan va neixer, ó á la creu, quan va morir...

qu' es un libre que al estudi tots tenim d' estudiar.

DOLORS

II

Invers-quart carrer del hu, tersa lluny de casa meva, vaig sentir tocar quart-tot, dos-quart filla d' en hu-teresa.

PAKAL-ILLA

III

Hu-invers part de la persona, un aliment la segona, la tercera mineral y nom de dona el Total.

A. B. (a) LO RECTOR DE VALLFOGONA

ANAGRAMA

L' altre dia anant al hort ab el meu amich Nadal, varem trobar el meu tot que 's menjava una total

JOAN ANTICH PUQUÍ

TERS DE SÍLABAS

Primera ratlla vertical y horizontal: Arbore. 2.ª En el billar. 3.ª Carrera.

MANEL SOMS

TARJETA

L, OLLER Y FIDEL

Ab aquestas lletres degudament combinadas formar el títol d' una tragedia catalana.

J. J. B. (Arenyench)

GEROGLÍFICH

A
N
O
T
A
L
:
100

ARMANDO

Caballers: Joseph Casas (a) Esparteret Pepit, Pere Cortacans, Nick Cartró, R. F. P. del Poble Nou, G. Omolás, Un aprenent S. y B., José Delman de Arenys, Salvador Pons Perpiñá, y E. Plá Tet: ¡Quina pega, caballers!

Caballers: Daniel Mayor (Cherta), Ricardo Laffité, Jaan Antich Puquí, S. Odrec, A. B. (a) Lo Rector de Vallfogona, J. Salats, Pepitu Utset y Turró, A. R. Aloy, Pau Grapa, Ramiro Espinosa y Espinosa, y Dick Navarro: D' aixó se 'n diu xaripa!

Caballers: Noy de Pallejá, A. C. M., J. V. y J. A. J. P., Antón del Singlot, J. N. de M., A. C. C., F. U., X. de Z., J. Y., B. G. (Sogas), E. G., y J. R. C.: Havem rebut els originals qu' envían ab destí als Almanachs. Tantas mercès per l' atenció.—A. D. P.: Aprofitaré algun pensament. La poesia 'ns resulta una mica encartonada.—S. Salvatella: Aquests versos semblan escrits trenta anys enrera.—Ramón Carol y Falgás: Vinga un cantar!... A veure si li acompanyarán ab palmas... ó ab tomatechs:

Ja sabs noya que t' estimo, y tu m' estimas á mi... Pero creu que tens un nas pitjor que 'l del meu pare.

No dubti que 'l senyor Melchor del Palau ho primfila un xich millor.—Bufaire: No senyor. No la considero publicable.—Ramón Valls: Es molt convenient que 'ls originals pera la imprenta vinguin escrits en una sola cara de paper. Aprofitaré un trenca-caps. Ah!... y aprofito un cantar que l' inserto aquí mateix:

CANTAR

Si en Moret fés lo que diu de que no diria ve, jo prometo que la patria auria molt més bé.

Y es clar,... vosté té rahó. Per dir tonterías val mes no badar boca.—V. Andrés: Si hi cab, anirà al Almanach.—J. V. B.: Lo mateix li dich.—Noy Francisquet: Donchs, miri que, per ser els primers que fa, son bastant mal fetets.—Joseph Salats: No es possible, á pesar de la bona voluntat.—Ll. Barceló y Bou: Vosté, quan vol, ho fa millor. Ni de forma ni de fons está á l' altura d' altres que 'ns ha enviat.—V. Casajuana: Tenen una factura tant desastrosa, que... vaja, no son de *recibo*.—Pep Sistellé: Si 'ls versos fossin molt ben fets, potser sí... porque 'l pensamentet es aprofitable. Rebuta la conversa de *marras*.—A. G.: Perque vegi que no li tenim inquina, sápija que 'ls nostres desitjos s' enclouhen en un: que en aquest *palau* de que 'ns parla li passin ben curtas las horas.—S. C.: Aixó no interessaria més que á vos y á l' altre... y s' ha de pensar també ab els llegidors.—P. V. C.: Rebut els *dos* originals, y tantas mercès.—Jobico: N' hi ha alguna en cartera. La *Éritica* d' avuy va bé.—Andreu Grau: Si 'ns vaga de retrocarlos, potser sí que anirán.—P. B. G. (Santiago de Chile): Es molt bonich escriure aixó desde aquí dalt!... Las valentías s' han de venir á fer á Catalunya.—Rafel Planas y Tolosa: La poesia, á trossos, sembla de l' Apeles Mestres. Vosté no m' ho negará: Perque, fíxishi:

De las crestas dels confins la ginesta 'n fa jardins...

¿No se sembla molt aixó, á aixó altre del autor de LILLIANA?

De las boras dels camins l' escardot ne fa jardins...

Sino que, més avall, vosté diu que «pel Juny el sol re-truny», y aixó sí que no es capás de dirho l' Apeles...—Emili Pólit: Vagi á n' el doctor Botey que li arregli l' oído. No 's pot ser bon poeta si no 's té la *trompa* d' *Eustaquí* en regla.—Joseph Sadurní Más de los Valls: Vol que li sigui franch?... No m' ha deixat prou convensut.—E. C. y C.: Rebut y gracias mil.—Agustín Escudero: Nooo! No l' envíhi, que potser sería tan dolent com aquesta que li estich llegint.—J. P. (Vilanova y Geltrú): No 'ns ho deixarian dir tot aixó, que la cosa encare está que bufa.

Impremta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olm, número 8
Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

XARADAS

I

La primera es als rosaris, la segona es part del cos, segona-tres part del día, quarta animal carinyós. La-total no buscant gaire molt prompte podrás trobar,